

наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 3-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 46 (124)

Субота, 15 листопада 1969 року

Ціна 2 коп.

НА ЧЕСТЬ ВСЕНАРОДНОГО СВЯТА

Члени Українського товариства глухих зустрічали 52-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції високими трудовими досягненнями, діяльною підготовкою до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, творця Комуністичної партії і Радянської держави.

Весело провели своє дозвілля в дні свята

глухі трудівники. Вони побували на багатьох екскурсіях, відвідали музеї, дивилися цікаві святкові концерти в будинках культури і клубах.

Повні сил і енергії, вони стали знову за верстати для успішного завершення виробничого плану четвертого року п'ятирічки.

КИЇВ. Колектив учбово-виробничого підприємства № 1 достроково виконав підвищені соціалістичні зобов'язання, взяті на честь 52-ї річниці Жовтня.

На урочистому вечорі передовики виробництва ударники комуністичної праці, були нагороджені почесними грамотами і преміями. Серед них — шліфувальник А. Марчук, друкарка О. Вакуленко, швеї П. Загоруйко та Г. Назаренко, котрі змінили норми завжди виконували на 130—150 процентів.

У святкові дні працівники підприємства брали участь у масових гуляннях на Хрещатику. А ввечері їх гостинно зустрічав Палац культури глухих, де проводилися різноманітні ігри, розваги, демонструвалися кінофільми.

ЛЬВІВ. Ставши на переджовтнєву трудову вахту, трудівники УВП-2 виконали план четвертого року п'ятирічки до великого свята.

Добре попрацювали трудівники текстильно-галантерейної

дільниці, де майстром М. Гдинський. Колектив дільниці завоював перше місце в соціалістичному змаганні і перехідний Червоний прапор підприємства. На другому місці — трудівники хлорвінілової дільниці.

Весело і культурно провели львів'яни всенародне свято.

ОДЕСА. 52-ї роковини Великої Жовтневої соціалістичної революції колективи учбово-виробничих підприємств міста герої зустріли новим трудовим піднесенням. На честь свята підбито підсумки соціалістичного змагання. Виробниче завдання десяти місяців колектив УВП-2 виконав на 106,3 процента. Прізвища п'ятнадцяти кращих робітниць цього підприємства занесено до Книги трудової слави. Багато з них вже закінчили свої особисті п'ятирічки. Серед них — К. Кузьміль, І. Крамаровська та ряд інших.

Трудівники УВП-3 план десяти місяців виконали на 105,1 процента, реалізовано продукції понад завдання на 55 ти-

сяч карбованців. Підраховано всі можливості і резерви по достроковому виконанню плану поточного року, який буде завершено на десять днів раніше строку.

У Будинку культури відбувся святковий концерт. Тут же відкрито Ленінську кімнату, в якій з нагоди 52-ї річниці з дня народження Радянської держави вже побувало багато відвідувачів.

СУМИ. Радісно і урочисто провели свято трудівники Сумського учбово-виробничого підприємства. Достроково виконали соціалістичні зобов'язання, взяті з нагоди цього свята.

За дразкову сумлінну працю занесені на Дошку пошани і премійовані передовики виробництва Е. Онопко, В. Савченко, П. Цукренко, Л. Майборода, З. Тарасенко та багато інших.

Святкові дні трудівники провели в Будинку культури, де аплодували майстерності самодіяльних аматорів, брали участь у різних спортивних іграх.

ВАЖЛИВА ПОДІЯ В ЖИТТІ КОЛГОСПНИКІВ

Трудівники колгоспного села нашої країни знаходяться на порозі важливої події в їх житті — Третього Всесоюзного з'їзду колгоспників. Цей форум радянських хліборобів підіє підсумки і розгляне насущні завдання дальшого колгоспного будівництва, прийме новий Статут сільськогосподарської партії.

А напередодні цієї події відбувся республіканський з'їзд колгоспників. Українські хлібороби держали раду. Вони говорили про успіхи сільського господарства республіки, досягнуті на основі неухильного перетворення в життя рішень XXIII з'їзду партії і Пленумів ЦК КПРС, намічали перспективи дальшого розвитку сільськогосподарського виробництва.

Соціалістичне сільське господарство України розвивається тепер темпами значно вищими, ніж у минулому п'ятиріччі. Вирішальну роль в цьому зіграли розроблені партією заходи.

З великим піднесенням, одностайно республіканський з'їзд ухвалив проект нового Примірного Статуту сільгоспартії.

Коли проводилось обговорення проекту нового Статуту в колгоспах і районах, колгоспники — члени Українського Товариства глухих разом з чуючими підтримували всі цінні пропозиції і доповнення до проекту. Вони відзначали кращих із кращих членів сільгоспартії, які, незважаючи на втрату слуху, працюють повноцінно, користуються за-

гальною повагою. Серед них — доярки, свиначки, механізатори, городники, фуражири, ковалі, теслярі і працівники багатьох інших спеціальностей.

У сьогоднішньому номері «Нашого життя» розповідається про кращих колгоспників, членів УТОГ, які є зразком сумлінної праці і користуються заслуженою славою. Це свиначка Г. Толочко із Житомирської області, фуражир В. Ярошенко і скотар П. Дейнеко із Харківщини, хлібороб В. Сенюк із Хмельниччини та інші.

Готуючи гідну зустріч 100-річчю з дня народження В. І. Леніна, колгоспники і колгоспниці, всі працівники сільського господарства — члени нашого Товариства взяли соціалістичні зобов'язання. Вони прагнуть ударною працею заслужити високу нагороду — Ленінські Ювілейні медалі. Наші будинки культури і клуби у своїй роботі по обслуговуванню тих, хто живе і працює на селі, повинні все зробити для того, щоб всі глухі колгоспники чітко уявляли собі завдання по дальшому розвитку сільського господарства, які намічені XXIII з'їздом партії і Пленумами ЦК КПРС. Адже цьому, перш за все, треба підпорядкувати форми і методи клубної роботи серед глухих.

Трудівники сільського господарства зустрічають Третій Всесоюзний з'їзд колгоспників новими успіхами в праці на благо рідної Батьківщини.

ЛЕНІНСЬКА ТРУДОВА ВАХТА

Передові робітники і робітниці учбово-виробничих підприємств домоглися високих показників у переджовтнєвому соціалістичному змаганні. Зараз вони не знижують темпів, готуючи гідну зустріч славному Ленінському ювілею. На фото ви бачите представників різних професій.

Надія Нечай (фото зверху) працює наку вальницею трикотажних виробів на Чернівецькому УВП з 1955 року. За сумлінну роботу та виконання особистих соціалістичних зобов'язань вона занесена до Книги пошани Чернівецького облвідділу УТОГ.

На фото в центрі: В. Музиченко — бригадир комсомольсько-молодіжної бригади Одеського УВП-1. На загальних зборах підприємства члени бригади взяли зобов'язання — вибороти почесне звання бригади комуністичної праці.

Третє фото зроблене у розкрійному цеху Артемівського УВП Донецької області. В. Синий — розкрійник тканини, виробничі завдання виконує на 150—155 процентів.

ПІДЗЕМНІ ГРОМИ

(Уривок з другої книги роману
„Украдені гори“)

Читач схвально зустрів роман відомого українського радянського письменника Дмитра Бедзика «Украдені гори». Це — розповідь про боротьбу трудящих лемків з прикарпатського краю за волю, про велику напружену роботу більшовиків за оволодіння масами, про життєдайну силу ленінських ідей.

Кожного разу їм доводилося зустрічатися в новому місці і саме там, де багато народу, де пропливають сірі потоки екзальтованих прочан, де люди заклопотані молебними, акафестами «за упокоїм убієнних рабів божих», молитвами «за здоров'я воїнів». Панна Галина і підпоручик Андрій Падалка «вклонялися» вже святим мощам у Печерській лаврі, із справжнім захопленням розглядали стародавні фрески на стінах Михайлівського монастиря, милувалися величчям, ні з чим незрівняним краєвидом з-під мурів філігранної будови Андріївської церкви, а сьогодні умовилися зійтися перед собором св. Софії.

— Цієї ночі, — ледве чути шелестять губами Галина, — арештували машиніста Заболотного.

— Заболотного?! — перешитав Падалка.

Відклавши обіч себе фуражку і діставши з кишені галіфе хустину, він почав витирати обличчя. Йому парко стало від цих слів. Уявити собі не міг, щоб такого мудрого, обережного й досвідченого підпільника, як Андрій Павлович Заболотний, можна було так просто «накрити» і сховати від людей. Згадав підпоручик ті цікаві вечори, коли просиджував за чаєм в сім'ї Заболотних...

Там, у тій робітничій хатинці над Дніпром, уперше й почув він ім'я Леніна. Спершу могло здатися, що це хтось з найближчих, найрідніших родичів Заболотних, так тут шанобливо, з любов'ю згадували це ім'я. А потім побачив статті, підписані Леніним. В газетах,

у книжках, котрі доводилося ховати від поліції.

— Хто ж він такий? — питав Андрій, — коли не родич і навіть не знайомий у лице? І звідки у вас така гордість за людину, котрої навіть не бачили?

Йому, усміхнувшись, відповів той Заболотний:

— Читайте, знайомтеся з ним по його працях. А там, глядіть, він і ваше серце прихилить до себе, і ви теж назвете його рідним.

Прочитані статті досягли свого. Одна за одною, мов живі, вони стали відповідати підпоручикові Падалці на ті запитання, над якими він ще з школярських років сунув собі голову.

По сусідству з Гнидінським училищем розкинулася багатства поміщика Смирнова, і тут же, по сусідству, перебивалася в злиднях Андрієва мати з малими дітьми. Багатство і бідність, брехня і правда, зло і добро не могли жити в мирі одне з одним, дарма, що пін Григорович закликав людей любити ближнього.

Погорджений, обікрадений, але не скорений народ, як той вулкан, гуркотів підземними громами, потрясав землею гнівом, готовий прорватися новим,

але тепер ще могутнішим, ще страшнішим п'ятим роком, як тільки в повітрі пролунає бойовий клич до повстання.

— Ленін кличе обернути війну імперіалістичну у війну громадянську, — почав одного тихого вечора Падалка, коли він лишився наодинці з машиністом Заболотним у його світлиці. — Що це, Андрію Павловичу, означає? Виходить, що я досі не на того ворога вів роту, чи не так?

— Мабуть, що так, Андрію Кириловичу. Ви як слід зрозуміли товариша Леніна.

Але вірогідний Російської імперії підпоручик Падалка намагався опиратися:

— Я давав присягу на вірність вітчизні...

— І царю, — підказав Заболотний.

— Так, Андрію Павловичу. І государю-імператору.

Заболотний засміявся.

— Від такої, молодий чоловіче, присяги я, машиніст дніпровської землерпалки, в ім'я народу і його святих ідеалів, звільняю вас. А між тим, — вів далі Заболотний, — хіба ти, підпоручику, не страшенно робиш, коли впродовж цілого року, день у день, ведеш на убій невинних людей? Чи ти занотовуєш хоча б для пам'яті або

для своїх майбутніх дітей список тих, кого в ім'я чужих інтересів випроводив на той світ? Хто наклав головою, а хто лишився на все життя калікою... Ні, не запишеш навіть? Тобі, підпоручику, аби наказ государя виконати. Погони, зірки на погонах, а в майбутньому, можливо, висока посада, тепле місце сниться. А про тих, з кого сам вийшов, Андрію Кириловичу, про тих, мабуть, і забувати став?...

Після цієї розмови надовго позбувся спокою Падалка. Лікар питав: «Що з вами, підпоручику? Ви помітно змарніли, та й рана не гоїться. Вісті недобрі з дому, чи, може, деє тут закохалися?»

Дні й ночі минали в тяжких роздумах. І все частіше й частіше з'являлися перед очі картини рідних місць. От по зарослому густим споришем двору, стежкою до старої скрипучої хвіртки, босоніж іде зсушена сонцем і злиднями, вже згорблена мати. З-під дашка долони вона довго виглядає сина, кличе його до себе, а як смеркнеться — виходить край села на степову могилу і, ставши обіч кам'яної баби, замислює там в очікуванні.

«Забув нас, сину, — чує кризь далеку відстань Андрій, — зріє нас, простих людей, знехтував чорним хлібом, за білі калачі запродався своїм генералам».

«Не зрієся, мамо! — відгукувався серцем Андрій. — І ніколи не зречуся. Ось закінчиться війна, і я повернуся до вас!»

Андрій відмикав чемодан, по-тай від офіцерів брав книжку і йшов у глухий куточок госпітального саду радитися з Леніним.

Логіка Ленінових думок скоряла його. Йому, селянському синові, який добре знав почо-

му ківш лиха, легко, як покоси свійш пахучої трави, класили на серце Ленінові слова. Однак не міг уявити собі, як би це він, дисциплінований офіцер, міг зламати присягу і обернути зброю проти тих, чії накази він без вагання виконував, хто тиснув йому руку і представляв до нагороди за відвагу в боях...

Та сталося так, що штабс-капітан Сапай допоміг Андрієві обізнати це коло тяжких вагань.

— Ось що, підпоручику, — звернувся він якось до Падалки, — я говоритиму зараз не лише від себе, а більше від імені моїх колег. Ви тут наймолодший — і літами, і чинам, а поводитесь як найстарший, як генерал, як їх сіятельство князь. Нам, прошу вас, не подобається ваше панібратство з санітарами та іншими ніжними чинами. Ви в пику нам, підпоручику, так щедро нагороджуєте їх і солодощами, і грішми. На наших очах грається у демократизм з хлопцями. Санітари куміром своїм вважають вас, хоч ви просто напросто з прапорщиків, а не з дворян.

Падалка тоді відповів:

— Перекажіть панам офіцерам, та й самі це, штабс-капітане, знайте, що я походження мужицького, тому й волю з мужиками вести компанію.

— Ви, ви... — закричав, стискаючи кулаки, штабс-капітан, — ви... ти хам, хам

— Ні, не почувую себе таким, — спромігся на спокійну відповідь Андрій.

Того ж вечора у затишній квартирі машиніста, після чаю, Падалка сказав господареві, коли вони знову лишилися наодинці:

— Я готовий, Андрію Павловичу, йти разом з вами. Прийміть, коли можна, і мене у Ленінову партію...

«БЕЗСМЕРТНІЙ КЛОНЯТЬСЯ СВАТИНІ»

Сюди, до цього будинку, приїшли в один з осінніх днів глухі труїтники, які прибули до Львова на екскурсію з Хмельницької області.

Люди, що переступають поріг філіала Центрального музею ім. В. І. Леніна, говорячи словами видатного українського поета М. Рильського, «безсмертний клоняться сватині, бо віден шлях у вічність ліг».

Музей має понад 7 тисяч експонатів. Це — копії денні-

ських рукописів, оригінали перших видань книг і брошур, газет «Іскра», «Вперед», «Правда».

Багато документів музею присвячено боротьбі трудящих Західної України за встановлення Радянської влади, за воз'єднання українських земель в єдину Українську Радянську державу.

Глибоко вражали екскурсантів чудові твори мистецтва, присвячені Леніну і боротьбі

робітничого класу за владу Рад. Серед них виділяється скульптура І. Шадра «Булиця» — зброя пролетаріату та погруддя Володимира Ілліча роботи скульптора М. Аронсона.

Відвітавши музей В. І. Леніна, глухі труїтники наче приклалися до того кришталевого джерела, з якого черпає силу весь радянський народ.

А. САВЧЕНКО.

Хмельницький.

ЛЕНІНСЬКА ЕСТАФЕТА В ПУТІ

ДОНЕЦЬК. У Докучаєвському Будинку культури глухі збиралися глухі труїтники з навколишніх сіл, колгоспів і радгоспів, а також районних центрів. Зібралися для зустрічі делегації з Червоноармійська, яка привезла для передачі Ленінську естафету культури.

Після вступного слова голови Докучаєвського мікрорайонного УТОГ тов. Іванова виступив шведським побутокмбінаут тов. Бурда, який розповів про Ленінську трудову вахту членів Товариства.

Високих трудових показників добилися глухі труїтники, що працюють в сільській місцевості. Серед них тт. Тефтієв, Козак та інші.

Після офіційної частини відбувся концерт, присвячений славному Ленінському ювілею.

Р. ГОЛОВЧЕНКО.

ХАРКІВ. З того часу, як у Харківській області було дано старт Ленінській естафеті, значно поліпшилася робота у закладах культури. Кожен колектив старався внести щось нове, цікаве, змістовне в клубну роботу, про що б можна було записати в Книгу хороших справ, присвячену Ленінському ювілею.

Урочні збори, присвячені передачі Ленінської естафети, в усіх клубах проходили свято, піднесено. Відбулись зу-

стрічі із знатними людьми області, демонструвалися кінофільми за ленінською тематикою, проводилися інші культурно-масові заходи.

Б. КЕРЦМАН.

ЛЕБЕДИН. Із району в район, із закладу культури на виробничі підприємства і в школи крокує Ленінська естафета по Сумщині. Нещодавно, як символ заклику до нових трудових звершень, прийняли естафету лебединці.

На мітингу, присвяченому передачі естафети, лебединці дали урочисту обіцянку достроково виконати виробничий план 1969 року, щоб трудовими успіхами довести свою відданість тій справі, за яку самовіддано боровся все життя Володимир Ілліч Ленін.

М. ЛУЖКОВ.

КОРОСТЕНЬ. У клубі глухих відбулася зустріч передовиків соціалістичного змагання Коростеня та Радомишля, де гості вручили господарям символ Ленінської естафети культури та Книгу хороших справ.

По-святковому прикрашений зал — переповнений. На сцені сидить великого вождя, з боків сцени — майстерно оформлені макети-композиції «Ленін у Розливі», «Ленін розмовляє з селянами». В президії — передовики виробництва, представ-

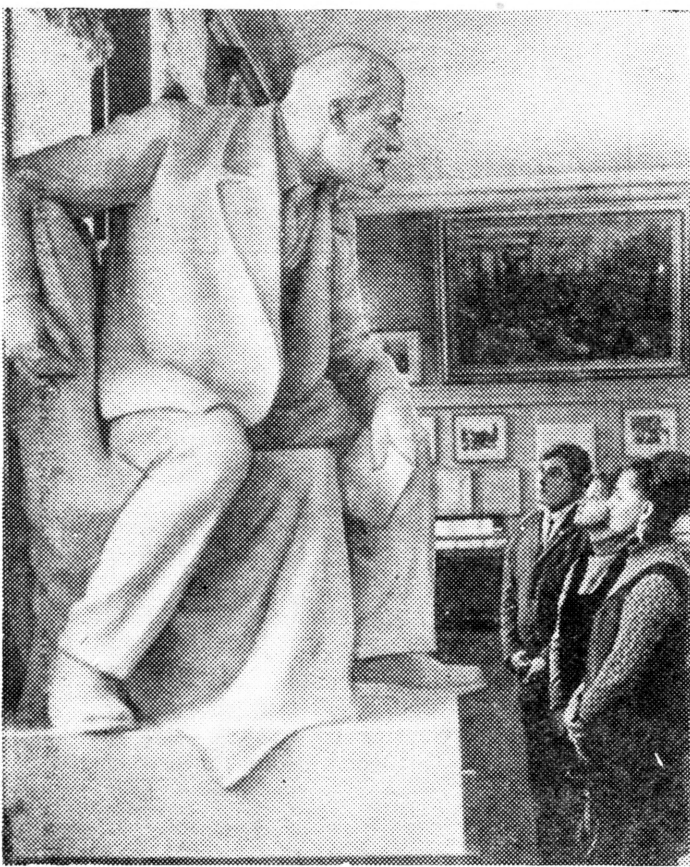
ники громадськості і гості. З вступним словом виступила завідувач клубом Т. С. Курганська. Вона розповіла про краєвих труїтників промисловості і сільського господарства району, про їхні успіхи і досягнення. Гордістю району є свинарка колгоспу «Червоний прапор» Ганна Корнійвна Толочко, яка набагато перевищила план взяті соціалістичне зобов'язання. Вона ударник комуністичної праці. Прославилася сумлінною працею і Федот Іванович Василеко з с. Бондарівки. Він уже пенсіонер, але роботи в колгоспі не кидає. Йому присвоєно звання «Почесний колгоспник».

Високого звання ударників комуністичної праці удостоєні також художник фарфорового заводу І. Савенок, працівник міськпобутокмбінауту І. Меламед, гладильниця швейної фабрики В. Ковальчук.

Під звуки піонерського горна на сцену виходять юні ленінці, читають вірші про Леніна і партію, клянуться у відданості справі побудови комунізму.

На вишиваному рушнику коростенці підносять радомишлянам хліб-сіль, обмінюються сувенірами. Вони запевняють, що з честю нести будуть і далі Ленінську естафету культури.

І. ПОТОПАЛЬСЬКА.

ДО ІЛЛІЧА.

Фотоєтюд І. ЩЕРБАНЮКА.

Кінофільми про Леніна

Кожен день наближає нас до знаменної дати — славного Ленінського ювілею. І цілком природне те бажання, з яким наша молодь прагне все глибше ознайомитися з життям і революційною діяльністю вождя.

Нещодавно в червоному ку-

точку Кременчуцького міського професійно-технічного училища № 13 для глухих юнаків відбувся показ кінофільмів, в яких розповідається про різні періоди з діяльності вождя революції.

З цікавістю подивилися учні такі кінострічки, як «Ленін у Польщі», «Синій зошит», «Розповіді про Леніна», «Шосте людина» та інші. І після кожного з них самі по собі виникали гарячі дискусії.

М. ЧЕРНЕГА.

Кременчук.

СЛАВА І ШАНА КОЛГОСПНІЙ ПРАЦІ!

Дмитро Стельмах працює доярком у колгоспі «Прогрес» Коростинівського району на Житомирщині. У минулому році він зайняв одне з перших місць в області по надоях молока від кожної фуражної корови. Нині Д. Стельмах має намір перевищити минулорічні показники. Його нагороджено медаллю «За трудову доблесть».

СІЛЬСЬКА ХРОНІКА

Для кращого обслуговування трудящих при первинних організаціях УТОГ створено червоні куточки — в місті Гадячі, в селах Опішня, Красні Луки та Веприк. Тут є стенди, які розповідають про життя і діяльність В. І. Леніна. В кожному червоному куточку до послуг відвідувачів коротка біографія В. І. Леніна та спогади про нього.

Зараз готується до відкриття червоний куточок у селі Котельва.

Н. АКСЮК.

Полтавська обл.

На ці збори, що проходили недавно, зібрались члени УТОГ — передовики сільського господарства Красилівського і Славутицького районів Хмельницької області.

Ті, що виступали на зборах, відзначили кращих трудівників села — телятницю колгоспу ім. Карла Маркса Ніну Пасічник, дсярку колгоспу ім. Куйбишева Ольгу Лебідь, коваля колгоспу ім. Першого Травня Миколу Климука та багатьох інших.

А. АРІН.

Василь Мельниченко — коваль колгоспу «Перемога» Шполянського району на Черкащині. Правління артілі щорічно відзначає його сумлінну працю.

Щастя хлібороба

Колгосп «Зоря» Волочеського району на Хмельниччині... Відколи пам'ятає себе Володимир Іванович Сенюк, відтоді зв'язаний з землею. Бо ж з діда-прадіда була в родині латка ниви, а від батька в спадщину перейшов колгоспний лан.

Весною 1944-го за Збручем ще гриміли бої, ворог відколювався на захід, а в колгоспі «Зоря» хлібороби готувались засівати розорену ниву, і разом з іншими — чотирнадцятирічний Володимир. Важкий то був засів. І сьогодні стоїть перед очима. Перев'язані ряднами, йшли один за одним сіва-

чі. Майже всі — жінки, багато підлітків, що вперше кидали зерно в землю.

Сів і Володимир. А потім збирав на жатці, косив вручну. По кілька діб підряд працював біля молотарки. І зачарованими очима дивився на тодішню механізацію — трактор «ХТЗ» та «Універсал».

...Прошли роки. Різні були воєни. І ось вже двадцятий рік живив Володимир Іванович. І в нинішній жнива, як і завжди, попереду був Володимир Іванович Сенюк.

И. КЛЕЙМАН.

Наш нештат. кор.
Хмельницький.

Радість будівничого

Він їде рідним селом і вдивляється в будівлі. Ось сільрада, пошта, а там розкинулися нові будинки колгоспників. До кожного із них Володимир Сергійович Ошека має пряме відношення. Одні повністю будував своїми руками — від фундаменту до даху, в інших виконував різні оздоблювальні роботи.

Це будівничий рідною Бог-

данівкою, що в Петрівському районі, зустрічається з односельчанами. Кожний його сердечно вітає. Любов'ю до праці, доброзичливістю до людей заслужив він таку повагу.

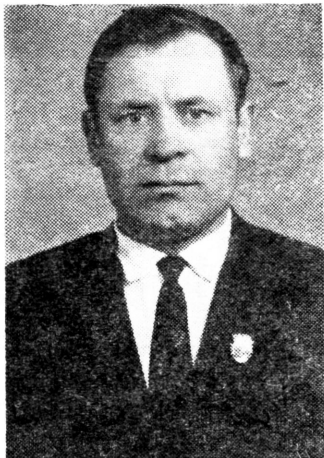
Одні за одним виростають будівлі. Разом з новоселами радіє Володимир Ошека.

Л. ОВЧАРЕНКО.

Наш нештат. кор.
Кіровоградська обл.

МАЙСТЕР НА ВСІ РУКИ

Міністерства сільського господарства, має велику кількість грамот, подяк та цінних подарунків.

Відтоді минуло шістьнадцять років. Довгий час працював він у Шепетівській МТС, а тепер — в районному об'єднанні «Сільгосптехніка» фрезерувальником.

Багато деталей зроблено майстром за цей час. Віктора Зайця дуже цінують за його раціональність. «Кмітливий, тямущий» — кажуть про нього друзі. За зміну він дає якісних деталей набагато більше встановленої норми. План щомісяця виконує на 115—125 процентів. Чимало економить металу, електроенергії. За сумлінну працю Віктору Свиридовичу присвоєно високе звання ударника комуністичної праці. Він відмінник соціалістичного змагання, нагороджений значком

У змаганнях, яке розгорнулось між працівниками фрезерувального цеху. В. Заєць завоював перехідний вимпел підприємства. Добре володіє кількома суміжними професіями. В скрутну хвилину Віктор Свиридович може підмінити і слюсаря, і коваля, і зварника, і свердлувальника. Досвід передає молодим виробничникам. Дякують йому за науку учні. Багато їх у нього. Працюють на різних підприємствах міста, зарекомендували себе хорошими спеціалістами.

Не розлучається В. Заєць і з спортом. Ось вже багато років підряд захищає спортивну честь Шепетівського клубу глухих на змаганнях з волейбола, баскетбола і штовхання ядра. З волейбола й штовхання ядра має другий спортивний розряд.

Стакий він, Віктор Свиридович Заєць, скромна і сумлінна людина, майстер на всі руки, член Шепетівського міжрайвідділу УТОГ.

Л. ОНИЩЕНКО.

Наш нештат. кор.
Шепетівка.

Іван Лукаш — фуражир колгоспу ім. Леніна Ніжинського району Чернігівської області. Колгоспники про нього говорять:

— Сумлінний трудівник. Користується нашою пошаною.

БУДНІ СІЛЬСЬКИХ ТРУДІВНИКІВ

За селом гули трактори, завершувалось збирання цукрових буряків, піднімалися останні гектари яблуги. Обдаючи перетаром пального, нас обігнав тракторець з довгим причепом качанів кукурудзи. Вузькою стежкою прийшли до контори колгоспу. За невисоким штахетником, по-осінньому сиротливо жухли квіти. Пахли свіжофарбовані щити, але крізь фарбу ще проступав напів — «Дошка показників роботи молочно-товарної ферми артілі «Перемога».

У конторі колгоспу ми застали тільки рахівника.

— Не повело вам, — пожартувала вона. — Сьогодні, мабуть, уже нікого й не буде.

Вона глянула на ходики. Було чверть на п'яту.

— А втім, ось що: я покличу завідувачу фермою. Вона живе поряд з конторою, якщо не заперечуєте, то я зараз, — кинула вона вже на ходу.

— А втім, ось що: я покличу завідувачу фермою. Вона живе поряд з конторою, якщо не заперечуєте, то я зараз, — кинула вона вже на ходу.

— А втім, ось що: я покличу завідувачу фермою. Вона живе поряд з конторою, якщо не заперечуєте, то я зараз, — кинула вона вже на ходу.

— А втім, ось що: я покличу завідувачу фермою. Вона живе поряд з конторою, якщо не заперечуєте, то я зараз, — кинула вона вже на ходу.

— А втім, ось що: я покличу завідувачу фермою. Вона живе поряд з конторою, якщо не заперечуєте, то я зараз, — кинула вона вже на ходу.

— А втім, ось що: я покличу завідувачу фермою. Вона живе поряд з конторою, якщо не заперечуєте, то я зараз, — кинула вона вже на ходу.

— А втім, ось що: я покличу завідувачу фермою. Вона живе поряд з конторою, якщо не заперечуєте, то я зараз, — кинула вона вже на ходу.

— А втім, ось що: я покличу завідувачу фермою. Вона живе поряд з конторою, якщо не заперечуєте, то я зараз, — кинула вона вже на ходу.

— А втім, ось що: я покличу завідувачу фермою. Вона живе поряд з конторою, якщо не заперечуєте, то я зараз, — кинула вона вже на ходу.

другу. Знаєте, як заочником доводиться. Вночі кінчала контрольну, а оце перерахувала. Завтра треба відіслати.

— Маріє Михайлівно, у вас на фермі працює Василь Ярошенко?

— Так, це наш фуражир. Хто його не знає, він не чує, а працівник дуже хороший, такого треба із свічкою вдень пошукати...

Ще підлітком у 1938 році Василь Ярошенко прийшов у контору колгоспу і попросився на роботу. Після недовгих вагань йому доручили пару коней. З того часу пройшло більше тридцяти років, а Василь Володимирович не лише роботи в колгоспі. Цілий рік є робота на фермі фуражиром. Взимку підвозить корми, а влітку з ранку до вечора в полі, на косовиці сіна, скирдує солому, заготовляє силос. Ніяка робота його не лякає.

Задзвонив телефон:

— Микитюк слухає!..

Уважно вислухавши, Марія Михайлівна повідомила комусь про нас.

— Добре. Зроблю обов'язково, а зараз передаю трубку.

Так відбулося знайомство із

секретарем партійної організації артілі «Перемога» Іваном Никифоровичем Осьмаком.

Він уважно вислухав, і чути було, як одразу голос його зазвенів упевнено і переконливо. Так тільки говорять про людину, від усієї душі, а сказав секретар буквально так:

— Чудові товариші. Ми їх ставимо у приклад іншим. Обидва беззмінно працюють у тваринництві уже довгі роки. Пантелей Павлович доглядає групу телят. Добовий приріст живої ваги кожної тварини становить 700 грамів. Від кожної свиноматки він одержує по 12 ділових поросят.

Одним словом, — сказав на закінчення Іван Никифорович, — нам би побільше таких, як товариші Ярошенко та Дейнеко.

Марія Михайлівна донедавна працювала дояркою. Тому її теплі слова про глухого підкупляють щирістю і сердечністю.

...Уже другого дня Марія Гаврилівна Кальницька, голова Богодухівського міжрайвідділу УТОГ, коли зайшла мова про сільських трудівників, про їх будні, — доповнила розповідь новими іменами.

Живе в артілі імені Леніна Краснокутського району Галина Василівна Копилець. Скромна трудівниця більше трьох десятків років працює в ланці по вирощуванню цукрових буряків. У цьому році вона виростила по 300 центнерів коренів з кожного гектара.

Високих показників домогся і тваринник Іван Степанович Круглий, який працює у Ново-Іванівському відгодівельному пункті. Добовий приріст живої ваги крупної рогатої худоби у закріпленій групі становить в середньому 1000—1200 грамів.

Ударний труд членів УТОГ, які працюють у сільському господарстві, вітає успішні справи. Разом із усіма хліборобами країни вони йдуть назустріч III Всесоюзному з'їздові колгоспників, готують йому трудові подарунки.

Ол. ОЛЕКСІЄНКО.

Богодухів.
Харківська обл.

наше ЖИТТЯ 3

15 листопада 1969 р.

СЛАВНЕ ІМ'Я РОБІТНИЧЕ

Свято Великого Жовтня колектив ливарного цеху Київського мотоциклетного заводу відмітив новими трудовими успіхами: достроково завершено десятимісячний план по виготовленню деталей чавунного та кольорового литва.

У трудовому досягненні ливарників є значний вклад трудящих глухих, що працюють в нашому цеху. В переджовтневому соціалістичному змаганні вони показали зразки самовідданої праці, дисциплінованості й високої організованості.

...Дільниця чавунного литва. Тут народжуються циліндри, шестерні, колінчасті вали майбутнього мотоцикла. Від успішної роботи ливарників залежить трудовий ритм інших цехів заводу, що одержують від нас первинні деталі дальшої механічної обробки. І треба сказати, що глухі робітники чудово справляються зі своїми виробничими завданнями.

Анатолій Гринько зайнятий на підготовці форм циліндрів мотора. Андрій Ніколенко ставить опоки цих форм на конвейер, а Микола Гаркавенко заливає їх розплавленим металом. Всі вони щозміни перевищують норми виробітку.

Поруч, в іншому приміщенні цеху, знаходиться дільниця кольорового литва. Тут трудиться бригада глухих обрубників у кількості 8 чоловік, що її очолює Петро Якович Шнайдер. Вони завжди справляються з поставленими завданнями, щодня виконуючи норми виробітку на 115—120 процентів. Особливо самовіддано трудяться обрубники Анатолій Забродський, Микола Зубець, Василь Гимченко та Василь Виноградний.

Довгий час складання дисків зчеплення було одним з вузьких місць у моторному цеху. Та ось цю дільницю очолила член УТОГ Адела Асміна, і справи пішли на лад. Трудолюбива робітниця щоденно виконує норми на 125 процентів при відмінній якості продукції. В колективі її знають не тільки як сумлінну і дисципліновану трудівницю, але й як хорошу шашкетку.

Добре зарекомендували себе в труді й інші члени компактної групи глухих. Авторитетом і повагою користується серед робітників моторного цеху слюсар Григорій Хмельський. Він не тільки хороший виробничник. Григорій бере активну участь в житті цеху, а також проводить велику роботу в компактній групі як голова первинної організації УТОГ.

Готуючи гідну зустріч Ленінському ювілею, колектив ливарного цеху взяв на себе підвищені соціалістичні зобов'язання. Значний вклад у їх виконання щодня вносять також і глухі робітники.

Г. БОБРОВ.
Заступник начальника ливарного цеху Київського мотоциклетного заводу.

ХОДИВ лісовою стежкою і думав, думав. У будинку відпочинку «Сосновий бір» дивились на нього з жадістю і захопленням. Із захопленням, бо Леонід вже був неодноразовим учасником міжнародних спортивних ігор глухих, володарем золотих і срібних медалей, призов і нагород, а з жадістю, бо після важкої травми він одержав тяжке пошкодження хребця. Лікарі співчутливо хитали головами і ради-

ПОСТІЙНА НАПРУГА

ли не поспішати з виходом до гімнастичних приладів. Читав у їх очах безнадію і мовчки стискував кулаки. Отже все?! Кінець захопленню? І більше ніколи не відчувати радості стрімкого польоту, коли тіло ніби втрачає вагомість. Не бути цьому!

Ранок починав з гімнастики. Згадувались слова першого тренера Володимира Васильовича Чернікова, з яким працював багато років:

— Гартуй волю зразу. Наша праця нелегка. Без постійного напруження скрутно тобі буде. Про ранкову гімнастику не забувай.

І він продовжував посилено тренуватися, подовгу ходив на лижах, годинами займався в спортивному залі. Поволі, дуже поволі тіло відновлювало минулу чіпкість, гнучкість, поверталася сила і спритність. Лікарі дивувались, вражено знизували плечима, але весною дозволили їхати до Москви: там комплектувалася збірна СРСР для виступу на XI Міжнародних іграх глухих в Белграді. Серед чотирьох радянських гімнастів був і Леонід Матюхін. Сила, воля і витримка перемогли. Тренувались під наглядом заслуженого тренера СРСР Юрія Івановича Макаріна. Успіх приходив не зразу. Але коли настав час їхати в Белград, Леонід відчув, що

вже може виходити на міжнародну арену.

І ось радянські гімнасти в Белграді. В ніч перед виступом Леонід довго не міг заснути. Що чекає його завтра? Лежав з відкритими очима і думав. Як обірвані кінокадри пропливали в пам'яті роки дитинства, юності.

Іх було в сім'ї семеро: п'ять братів і дві сестри. Батько працював майстром на Сормовському заводі, мати заледве встигала давати всім толк, бо непосидючі були, особливо хлопці. І от нещастя — захворів трирічний Леоня і втратив слух. Все тепло, вся ніжність батьківської любові були перенесені на нього. А він ріс таким же метким, горлястим хлопчаком, як і інші.

Брати всі захоплювались спортом: Вася — футболом, Валерій — боксом, Володимир — легкою атлетикою. Леонід теж не відставав. Сім'я переїхала до Миколаєва. Там ходив до школи, там і захопився посправжньому спортивною гімнастикою. Досвідчене око тренера спортивного Товариства «Трудові резерви» Володимира Васильовича Чернікова запримітило неабияку волю і хист юнака. Влітку розробили своєрідну програму і крок за кроком здійснювали її. В той час Леонід уже закінчив школу інтернат для глухих дітей і працював на Миколаївському УВП. Після роботи біг на тренування з гімнастики. Чотири чи п'ять разів на тиждень. Важко було, іноді руки опускались.

А потім прийшли перші успіхи і перші перемоги. Тіло підкорилось розуму. Легко злітав на кільцях, майстерно крутив «сонце» на перекладині. В 1956 році вперше брав участь у Всесоюзній спартакіаді серед юнаків. Там познайомився з Борисом Шахліним, Юрієм Титовим. Ті з радістю ділилися своїм багатим досвідом з багатообіцяючим юним спортсменом. Там познайомився і з двома абсолютними чемпіонами світу з спортивної гімнастики Віктором Чукаріним, Як найдо-

рожчу реліквію зберігає Леонід фотографію, де сфотографований він разом з прославленим гімнастом.

Найбільшою у Леоніда була перемога в 1961 році на Міжнародних спортивних іграх глухих у Хельсінкі. Шість золотих і три срібні медалі прикрасили груди.

І от Белград 1969-го року. Що принесе він Леонідові?

— Чи ставив я собі за мету завоювати звання олімпійського чемпіона? Ні, такого завдання переді мною не було. Травма, одержана рік тому, не могла зникнути безслідно. Та я не втрачав впевненості, бо переконаний — перемоги одержують лише сильні духом. Зрозуміло, висока майстерність — це обов'язкова умова.

Белград дав Леоніду Матюхину друге місце, одну золоту і шість срібних медалей. Перше місце посів радянський гімнаст — москвич Анатолій Ваганов. Що ж, радий за нього. Але на наступних іграх ще буде боротьба...

...Ривок. Тіло легко і плавно злітає в повітря, на мить замірає в точці абсолютної рівноваги. В ньому відчужається напруга творчої сили, краса, пластичність, прекрасне чуття ритму і велика воля.

Кандидат у майстри спорту Леонід Матюхін працює нині в Республіканському театрі міміки та жесту «Райдуга» і готується до наступних гімнастичних змагань. Тренується він під наглядом майстра спорту, тренера Віктора Михайловича Хаханова. Освоює батут. Уже видно перші результати. Тренер задоволений ним.

Є ще в нього задовільна мрія: організувати секцію по спортивній гімнастичній серед глухих на Україні. Він уже радився з друзями. Його підтримують. Бо підрастає покоління — нація нашого спорту. І завдання — виховувати в юних той характер, ту постійну напругу, які були у гімнастів старшого покоління, справжніх спортивних бійців.

Л. ГРИГОР.

Гурток художньої самодіяльності Полтавського Будинку культури глухих показав глядачам п'єсу А. Толбузіна «Червоні дияволята».

На фото: сцена з п'єси. В ролі (зліва направо) дочки мельника Катерини — Люба Климова, мельника — Микола Вацький, матері — Ніна Личова.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

СПОРТИВНА ХРОНІКА

Обласні змагання з шахів і шашок відбулися в Харківському Будинку культури. В результаті двотижневої впертої боротьби перше місце посів першорозрядник В. Попов, на другому місці кандидат у майстри спорту Л. Кейріх, хоч обидва набрали по 9 очок.

Серед жінок перше місце поділили В. Воловач і Н. Рижкіна (по 9,5 очка).

У шашкистів 1—4 місця по 8,5 очка завоювали кандидат у майстри С. Лебедінець і першорозрядники О. Бровко, О. Дяченко і Г. Раков, а серед жінок перше місце у Т. Дяченко.

В. ХОМЕНКО.

Комсомольсько-молодіжний крос, присвячений знаменному Ленінському ювілею, проведено обкомом профспілки робітників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств у місті Миколаєві.

Міськвідділ УТОГ виставив найбільшу команду — понад 40 чоловік. Глухі спортсмени за результатами кросу посіли перше командне місце. Їм вручено кубок і грамоту обкому профспілки.

Г. РОНТАЛЬ.

Спартакіада Запорізької міськради ДСТ «Спартак» проводилась недавно з вісьмох видів спорту. В складі команди обкому профспілки робітників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств була команда міськвідділу УТОГ.

Глухі спортсмени і спортсменки виявили неабияку майстерність, зайнявши призові місця з легкої атлетики, баскетбола, шахів, городків.

С. МОРДУШЕНКО.

Редактор **В. ПІТЕНКО.**

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ

м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правління Українського об'єднання глухих.

Київ, друк. УВП-3.
Зам. 1273—5040. 69 р.

ТВОРЧИЙ ЗВІТ САМОДІЯЛЬНИХ МІТЦІВ

Ще задовго до початку виступу в Будинку культури було людно. Можна було спостерігати, як то тут, то там проходили дівчата в українському вбранні, в райдузі різнобарвних стрічок, а хлопці у вишніх сорочках зі збитими набакир шапками. Це самодіяльні артисти, які приїхали звітувати про свої творчі здібності. На їх обличчях світилися і радість, і хвилювання — як то виступлять на сцені, як оцінять їх вимогливі глядачі і судді творчого звіту — члени журі.

І ось сцена відкрита. Перший номер — художнє читання: вірш Саянова «Про Леніна», який прочитав Л. Нужденко, — викликав оплески.

З великою увагою присутні дивились п'єсу Очеретного «Заради дітей» і хореографічну композицію «Степом, степом», яку виконали самодіяльні митці Придубського Будинку культури глухих. У виконанні цього ж колективу були поставлені чеська полька, молдавський танок і закарпатські коломийки.

Учасниками естради Бахмацького клубу глухих була показана сатирична сценка Міллера «Дві старушки» та декілька номерів художнього читання.

Хвиля за хвилею оплесків лунала в залі майже після кожного номера, виконаного митцями Чернігівського Будинку

культури. Вони перевершили сподівання глядачів. У їх виконанні з великою майстерністю була поставлена п'єса Ц. Солодаря «Ровесники грози», театралізована сценка «Руки геть від В'єтнаму», літературно-музична композиція «По Ленінському шляху» та уривок з п'єси Б. Горбатова «Юність батьків».

Виконавців драматичних номерів змінюють учасники танцювального колективу. На сцені дівчата. Гуцульський танок «Дівчина-перейславка», український — «Горлиця», молдавський танок та інші відзначились темпераментністю, ритмічністю, майстерністю виконання.

З високою артистичністю було виконане художнє читання віршів «Наша Батьківщина» Лебедева-Кумача, «Комуністи завжди попереду» Вершиніна, «Розмова з Леніном» В. Маяковського та інші.

На цьому програма виступів трьох колективів художньої самодіяльності закінчена. З великим задоволенням поверталися додому глядачі. І не менше радості від своїх успіхів відчували самодіяльні артисти. Це в їх адресу від імені присутніх в залі було сказано велике спасибі. Для всіх цей день був справжнім святом.

На закінчення і журі сказало своє слово, залишившись задоволеним творчим звітом народних митців.

О. КЛИМОК.

Наш нештат. кор.
Чернігів.